

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3446/2537

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๓๔๔๖/๒๕๓๓

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๕ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๓

ความอาญา

ระหว่าง	}	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
		บริษัทอุตสาหกรรมแก๊สสยาม จำกัด ที่ ๑	จำเลย
		นายวรวิทย์ วีระบรรพพงศ์ หรือวีระบรรพพงศ์ ที่ ๒	

เรื่อง ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อร่างกาย ก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชน ความผิดต่อประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘

จำเลยทั้งสองฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๖

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ทำการซื้อขายแก๊ส อุปกรณ์แก๊สทุกชนิด เคมีภัณฑ์ การค้าก๊าซปิโตรเลียมเหลว และผลิตปิโตรเลียมทุกชนิด จำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้จัดการ มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานต่างๆ ของจำเลยที่ ๑ ควบคุม สั่งการ และมอบนโยบายในการดำเนินการค้าแก่พนักงานของจำเลยที่ ๑ ได้เมื่อระหว่างวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๓ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๓ เวลากลางคืน หลังเที่ยง วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสอง โดยจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้แทนจำเลยที่ ๑ และโดยฐานะส่วนตัว ได้ให้พนักงานของจำเลยบรรจุถ่ายเทก๊าซปิโตรเลียมเหลว (แอล.พี.จี.) ลงในถังแก๊ส

รถยนต์บรรทุกคันหมายเลขทะเบียน ๓๑-๐๔๑๕ กรุงเทพมหานคร ประเภทบรรทุกถึงคู่ ซึ่งเป็นรถยนต์บรรทุกกึ่งของจำเลยที่ ๑ เอง โดยที่รถยนต์บรรทุกคันดังกล่าวมิได้รับอนุญาตหรือผ่านการตรวจรับรองจากกรมโยธาธิการและกระทรวงอุตสาหกรรมว่าด้วยมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ตามกฎ กระทรวงที่ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๔) ข้อ ๓ โดยการนำถังก๊าซที่กำหนดให้ใช้กับการเก็บก๊าซบนพื้นดินมาใช้แทนถังก๊าซรถยนต์ ไม่ติดตั้งวาล์วนิรภัยบนถังก๊าซเพื่อป้องกันอุบัติเหตุเมื่อถังก๊าซมีการ รั่วไหลในอัตราที่จะเกิดอันตราย จำเลยทั้งสองมีหน้าที่ที่จะต้องตรวจสอบความถูกต้องของข้อกำหนดดังกล่าวก่อนจะบรรจุ ก๊าซลงไป อันเป็นธุรกิจที่จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้มีอาชีพธุรกิจต้องปฏิบัติอยู่แล้ว แต่ด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวังของจำเลยทั้งสองมิได้ทำการควบคุม ดูแล เป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชน เป็นการกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นจำเลยทั้งสองจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ กล่าวคือ จำเลยทั้งสองเป็นผู้มีอาชีพค้าก๊าซ อันเป็นวัตถุไวไฟ มีหน้าที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชน มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบโดยเคร่งครัด เพื่อป้องกันมิให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน จำเลยทั้งสองกลับนำรถยนต์บรรทุกซึ่งไม่ได้ผ่านการตรวจรับรองจากกรมโยธาธิการและใช้ถังก๊าซที่ใช้บนพื้นดิน อีกทั้งไม่มีวาล์วนิรภัยติดตั้งอยู่บนถังก๊าซมาใช้บรรทุก ต่อมา ในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๓ เวลากลางคืนหลังเที่ยง นายสุทัศน์ ผักแคเล็ก ลูกจ้างของจำเลยทั้งสอง ได้ขับรถยนต์บรรทุกกึ่งคันดังกล่าวไปตามทางด่วนสายดินแดง-บางนา แล้วแยกตรงถนนเพชรบุรี เพื่อนำก๊าซไปส่งลูกค้า อันเป็นการกระทำในหน้าที่ทางการที่จ้าง ด้วยความประมาท ขับรถลงทางด่วนด้วยความเร็ว และฝ่าสัญญาณไฟแดง และหักเลี้ยวขวาเข้าถนนเพชรบุรีตัดใหม่ เป็นเวลาที่รถอีกคันหนึ่งได้สัญญาณไฟเขียวเริ่มแล่นออก ทำให้นายสุทัศน์ต้องหักรถหลบไปมา เป็นเหตุให้รถเสียหลัก พลิกตะแคงครูดไปตามถนน ถังก๊าซทั้งสองใบถูกแรงกระแทกกับพื้นถนน ทำให้สายเหล็กยึดถังก๊าซทั้งสองใบขาดหลุดออก ท่อจ่ายก๊าซหัก ก๊าซรั่วออกมาอย่างรวดเร็วเพราะเหตุที่ถังก๊าซไม่มีวาล์วนิรภัยดังกล่าว และก๊าซได้แผ่กระจายเป็นบริเวณกว้างไปตามถนนและอาคารบ้านเรือนใกล้เคียงไป สัมผัสสปรายไฟลุกไหม้ขึ้นอย่างฉับพลัน เปลิงลุกไหม้รถยนต์ชนิดต่างๆ รถจักรยานยนต์ที่หยุดรอสัญญาณไฟ อาคารร้านค้าที่พักอาศัย เป็นเหตุให้คนตาย ได้รับอันตรายสาหัส ได้รับอันตรายแก่กาย และทรัพย์สินเสียหายเป็นจำนวนมาก เหตุเกิดที่แขวงบางโพธิ์บางเขตนานา แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ต่อเนื่องเกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๔ ข้อ ๓, ๖, กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ ข้อ ๑๓ (๓), (๕), ๓๕, ๓๘, กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๕) ข้อ ๕๑, กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ข้อ ๑๗, ประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๘๓, ๒๒๕, ๒๕๑, ๓๐๐

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประกาศของคณะ
ปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๔ ข้อ ๓ (๒), ๖, ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
๒๒๕, ๒๕๑, ๓๐๐ เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๕๐ ให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ปรับสองหมื่นบาท จำเลยที่ ๒ จำคุกห้าปี ถ้าจำเลยที่ ๑ ไม่
ชำระค่าปรับ ให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาผู้พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาต
ให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาตรวจสำนวน ประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณา โจทก์นำสืบว่า ผู้ประกอบ
กิจการบรรจุภัณฑ์ใช้รถยนต์บรรทุกเป็นยานพาหนะต้องได้รับอนุญาต จากกรมทะเบียนการค้า
กระทรวงพาณิชย์ ให้เป็นผู้ประกอบการค้ำน้ำมันเชื้อเพลิง ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการขนส่ง
จากกรมการขนส่งทางบก กระทรวงคมนาคม และจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ
บรรจุภัณฑ์ต่อกรมโยธาธิการ กระทรวงมหาดไทย โดยยื่นคำขอพร้อมแบบแปลนรถยนต์บรรทุกที่
แสดงการติดตั้งถังบรรจุภัณฑ์กับ ตัวรถและอุปกรณ์ความปลอดภัยตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและ
ประกาศกรมโยธาธิการที่ ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๔) เรื่อง
การบรรจุภัณฑ์ปิโตรเลียมเหลว เมื่อกรมโยธาธิการตรวจสอบคำขอและแบบแปลนเห็นว่า ถูกต้อง
ตามมาตรฐานความปลอดภัยมีอุปกรณ์ถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว จะอนุญาตให้ผู้ขอ
ดำเนินการติดตั้งถังบรรจุภัณฑ์ให้เป็นไปตามแบบแปลนที่ยื่น ผู้ขอจะต้องส่งรถยนต์บรรทุกคันนั้น
ให้กรมโยธาธิการตรวจสอบถังบรรจุภัณฑ์และอุปกรณ์ด้วย ถ้าถูกต้องจึงจะออกใบอนุญาตให้
ประกอบกิจการบรรจุภัณฑ์ได้ ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจากกรมโยธาธิการแล้วจะต้องนำรถยนต์บรรทุก
คันนั้นมาให้ ตรวจสอบทุกปีเพื่อขอต่ออายุใบอนุญาต กรมโยธาธิการจะต้องตรวจสอบถังบรรจุ
ภัณฑ์ ระบบการติดตั้งถังบรรจุภัณฑ์ซึ่งได้ติดตั้งและใช้งานไปแล้ว ว่ายังมีความมั่นคงแข็งแรงได้
มาตรฐานเหมือนเดิมหรือไม่ มีส่วนที่สึกหรอไปจากเดิมหรือไม่ ถ้าไม่มีความปลอดภัย จะให้ผู้ขอ
ต่อใบอนุญาตปรับปรุงแก้ไขเสียใหม่ ก่อนที่จะต่ออายุใบอนุญาตให้ ทั้งนี้ การตรวจสอบแบบแปลน
ที่ยื่นพร้อมคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการบรรจุภัณฑ์ การตรวจสอบรถยนต์บรรทุกคันที่

ประกอบแล้ว และการทดสอบถังบรรจุก๊าซ กรมโยธาธิการจะตรวจสอบให้เป็นไปตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๘), กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ออกตามความในประกาศของ คณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๑๔ และประกาศกรมโยธาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการติดตั้งถังขนส่งก๊าซและลักษณะและส่วนประกอบภายในถังขนส่งก๊าซ ซึ่งให้ใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๒๘ เป็นต้นไป สำหรับยานพาหนะขนส่งก๊าซทางบกที่ได้ติดตั้งถัง ขนส่งก๊าซไว้แล้วก่อนกฎ กระทรวง ฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๑๔ ใช้บังคับ และมีการติดตั้งถังขนส่งก๊าซและลักษณะและ ส่วนประกอบภายในถังขนส่งก๊าซไม่ เป็นไปตามประกาศนี้ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองปรับปรุง แก้ไขให้เป็นไปตามประกาศนี้ภายในสามร้อย หกสิบห้าวันนับแต่วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๒๘ ซึ่งเป็นวันที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ใช้บังคับ จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัท จำกัด มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการขนส่งทางบก ทำการค้าก๊าซปิโตรเลียมเหลว ผลิตภัณฑ์ ปิโตรเลียมทุกชนิด ประกอบกิจการโรงงานอัดบรรจุก๊าซหุงต้ม การบริการรับอัดบรรจุก๊าซหุงต้ม ขณะเกิดเหตุคดีนี้ มีจำเลยที่ ๒, นางพัชรา วีรบรรพพงศ์, นายสายันท์ คู่เพชรเจริญ และนายสมยศ สุวรรณมานนท์ เป็นกรรมการ จำเลยที่ ๒ ลงลายมือชื่อร่วมกับกรรมการอื่นอีกหนึ่งคนกระทำการ แทนจำเลยที่ ๑ ได้ เมื่อปี ๒๕๒๖ จำเลยที่ ๑ ได้จดทะเบียนรับโอนรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุ หมายเลขทะเบียน ๗๑-๐๔๑๕ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นรถยนต์บรรทุกหกล้อ ติดตั้งถังบรรจุก๊าซ สองถัง จากห้างหุ้นส่วนจำกัดวัฒนาแก๊ส และขออนุญาตประกอบการขนส่งด้วยรถยนต์คันนี้แล้ว เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๑ เวลาประมาณ ๒๒ นาฬิกา นายสุทนต์ ผักแคเล็ก ลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุลงจากทางด่วนมาที่ถนนเพชรบุรีด้วยความเร็ว เพื่อเร่งให้พ้น สัญญาไฟจราจรที่กำลังจะเปลี่ยนเป็นสัญญาณไฟแดง นายสุทนต์เลี้ยวรถไปทางด้านขวามุ่งหน้าจะไปสี่ แยกมกเกะสัน แต่รถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุพลิกตะแคงครูดไปกับพื้นถนนจนถึงหน้าอาคารหอ พักริมนถนนเพชรบุรี ถังบรรจุก๊าซสองถังหลุดออกจากตัวรถ ก๊าซปิโตรเลียมเหลว (แอล.พี.จี.) ที่ บรรทุกมารั่วแผ่กระจายเป็นบริเวณกว้าง แล้วระเบิดเกิดเพลิงลุกไหม้ นายสุทนต์ถึงแก่ความตายในรถ เพลิงลุกลามไหม้บ้านเรือนในชุมชนแออัดซึ่งอยู่ด้านซ้ายของถนนเพชรบุรีเสีย หาย ใหม้ตึกแถว ด้านซ้ายและขวาของถนนเพชรบุรีจำนวนห้าสิบเอ็ดห้อง รถยนต์และรถจักรยานยนต์ซึ่งจอดอยู่ใน ถนนเพชรบุรีตั้งแต่แยกทางด่วนถึงแยกถนน วิทยุเสียหายประมาณหกสิบเจ็ดคัน และจากเพลิงไหม้ ดังกล่าวเป็นเหตุให้มีบุคคลถึงแก่ความตายแปดสิบแปดคน ได้รับอันตรายสาหัสสี่สิบสี่คน ได้รับ อันตรายแก่กายสิบสองคน ค่าเสียหายรวมเป็นเงินสองร้อยสิบล้านเก้าแสนสองหมื่นหกพันสอง ร้อยแปดสิบ สองบาท นายชูชาติ สุทธิพันธ์ ผู้อำนวยการกองควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิงและก๊าซ (ตำแหน่งขณะเกิดเหตุ) กรมโยธาธิการ ได้ตรวจรถยนต์บรรทุกก๊าซในที่เกิดเหตุ ปรากฏว่า ถังบรรจุ

ก๊าซขนาดความจุสามพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบลิตรทั้งสองถังหลุดออกมาอยู่ ห่างจากตัวรถสองเมตรเศษ ถังบรรจุก๊าซทั้งสองถังมีข้อความภาษาอังกฤษระบุว่า เป็นถังที่ใช้สำหรับติดตั้งบนพื้นดิน ซึ่งจะนำมาติดตั้งบนรถยนต์ไม่ได้ ตามกฎกระทรวงที่ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๔) และประกาศกรมโยธาธิการ เพราะถังบรรจุก๊าซที่ติดตั้งบนพื้นดินไม่ต้องรับแรงกระแทกของยานพาหนะที่ แล่นไปมา ส่วนถังบรรจุก๊าซที่จะใช้ติดตั้งบนรถยนต์จะต้องผ่านกรรมวิธีทางความร้อนซึ่ง จะทำให้ตะเข็บเชื่อมของถังบรรจุก๊าซไม่มีรอยร้าว รุพุน หรือรอยแตก รถยนต์บรรจุก๊าซคันเกิดเหตุตั้งถังบรรจุก๊าซโดยใช้แผ่นเหล็กสามเส้นรัศมีถัง บรรจุก๊าซเข้ากับตัวรถ แผ่นเหล็กสามเส้นนั้นขาดหลุดจากตัวรถ ถังบรรจุก๊าซจึงหลุดจากโครงของรถ และถังบรรจุก๊าซทั้งสองไม่ได้ติดตั้งล้นควบคุมการไหลที่บริเวณถังบรรจุก๊าซ ต่อกับท่อจ่ายก๊าซเพื่อทำหน้าที่ปิดไม่ให้ก๊าซออกจากถังในกรณีที่ก๊าซไหลออก จากถังในอัตรามากกว่าปกติ เช่น กรณีเกิดอุบัติเหตุท่อจ่ายก๊าซหัก เป็นการไม่ถูกต้องตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๕) ข้อ ๕๑ และฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ข้อ ๑๑ หลังเกิดเหตุ พันตำรวจโท อนุชัย เล็กบำรุง พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลพญาไท เรียกจำเลยที่ ๒ มาสอบคำให้การในฐานะพยาน จำเลยที่ ๒ ระบุว่า เป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทจำเลยที่ ๑ แต่อ้างว่า จำเลยที่ ๑ ข้าราชการตำรวจก๊าซคันเกิดเหตุให้นายอนุรัตน์ แซ่ฮ้อ ไปแล้ว และนายสุทัศน์ คนขับรถยนต์บรรจุก๊าซคันเกิดเหตุ เคยเป็นพนักงานของจำเลยที่ ๑ แต่ลาออกไปก่อนเกิดเหตุ พันตำรวจโท อนุชัยตรวจสอบหลักฐานแล้วปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ เคยมอบอำนาจให้นายอนุรัตน์ ในฐานะพนักงานของจำเลยที่ ๑ รับเงินจากกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง กระทรวงพาณิชย์ ก่อนเกิดเหตุสามวัน นายสุทัศน์ยังขับรถยนต์บรรจุก๊าซคันเกิดเหตุให้จำเลยที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุหนึ่งวัน รถยนต์บรรจุก๊าซคันเกิดเหตุยังใช้บรรจุก๊าซไปส่งในนามของจำเลยที่ ๑ และวันเกิดเหตุ ได้บรรจุก๊าซจะไปส่งที่เขตห้วยขวาง

จำเลยทั้งสองนำสืบว่า ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้จัดการ นายสาย์ณห์ คู่เพชรเจริญ เป็นรองกรรมการผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ ประกอบกิจการค้าก๊าซแอล.พี.จี. และน้ำมันดีเซล มีคลังเก็บก๊าซและน้ำมันดีเซลที่ถนนสาธุประดิษฐ์ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๒ เป็นหัวหน้าผู้บริหารงานของจำเลยที่ ๑ ซึ่งแบ่งเป็นห้าฝ่าย จำเลยที่ ๒ ทำหน้าที่ดูแลด้านการเงินให้มีเงินพอใช้หมุนเวียน ติดต่อกับสถาบันการเงิน และแก้ปัญหาของจำเลยที่ ๑ ที่เป็นปัญหาใหญ่ ส่วนปัญหาเล็กน้อย หัวหน้าฝ่ายแต่ละฝ่ายจะเป็นผู้แก้ปัญหา ขณะเกิดเหตุ ฝ่ายเทคนิคปฏิบัติการมีนายเชาว์ เอมะสิทธิ์ เป็นผู้จัดการทำหน้าที่ดูแลและซ่อมแซมรถยนต์บรรจุก๊าซ ดูแลคลังเก็บก๊าซและน้ำมันดีเซล รถยนต์บรรจุก๊าซจะจอดอยู่ที่คลังเก็บก๊าซ ผู้จัดการคลังจะเป็นผู้สั่งการให้รถยนต์บรรจุก๊าซไปส่งลูกค้า ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ มีรถยนต์บรรจุก๊าซห้าสิบคัน ได้รับอนุญาตจากกรมการขนส่งทางบกและกรมโยธาธิการแล้วประมาณสี่สิบคัน อีกสิบคันเป็นรถยนต์บรรจุก๊าซที่

ชื่อใหม่ จำเลยที่ ๒ ไม่มีหน้าที่สั่งใช้รถยนต์บรรทุกก๊าซ ไม่มีหน้าที่ติดตั้งหรือตรวจสอบอุปกรณ์รถยนต์บรรทุกก๊าซ รถยนต์บรรทุกก๊าซชนิดสองถังของจำเลยที่ ๑ จะยึดถังบรรจุก๊าซกับตัวรถสองแบบ คือ ยึดฐานของถังกับตัวรถด้วยสลักเกลียว หรือใช้สลักเกลียวยึดขาที่ฐานของถังบรรจุก๊าซ และมีสายรัดครอดึงติดกับตัวรถ โดยมีเกลียวเร่งเพื่อให้สายรัดตึง มีการติดตั้งอุปกรณ์ที่สำคัญ คือ ลิ้นควบคุมการไหลถึงละหนึ่งอันที่ด้านล่างของถังบรรจุก๊าซ ฝ่ายธุรการและบุคคลมีหน้าที่ขออนุญาตใช้รถยนต์บรรทุกก๊าซ ระหว่างเกิดเหตุ มีนายชชาติ วีระเสริญนิม เป็นผู้จัดการฝ่าย เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๐ นายชชาติยื่นคำขอต่อกรมโยธาธิการสองครั้ง ครั้งแรกขออนุญาตใช้รถยนต์บรรทุกก๊าซยี่สิบหกคัน ครั้งที่สองอีกหกคัน เจ้าหน้าที่กรมโยธาธิการมาตรวจสอบสภาพรถหลายครั้ง จนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๐ ตรวจสอบสภาพได้เพียงยี่สิบสองคัน เป็นรถยนต์บรรทุกก๊าซตามคำขอแรกยี่สิบคัน กรมโยธาธิการจะพิจารณาออกใบอนุญาตให้รถยนต์บรรทุกก๊าซที่ขอใบอนุญาตในครั้งเดียวกันพร้อมกัน เจ้าหน้าที่กรมโยธาธิการจึงแนะนำให้ถอนคำขอเฉพาะรถยนต์บรรทุกก๊าซที่ยังไม่ได้ตรวจสอบสภาพเพื่อออกใบอนุญาตให้รถยนต์บรรทุกก๊าซที่ตรวจสอบสภาพแล้ว นายชชาติจึงถอนคำขอเฉพาะรถยนต์บรรทุกก๊าซที่ยังไม่ได้ตรวจสอบสภาพทั้งสิบคัน แล้วเตรียมเอกสารเพื่อยื่นขออนุญาตให้เป็นรายโดยให้พนักงานในฝ่ายนำไปยื่น ต่อกรมโยธาธิการ แต่ปรากฏว่า พนักงานยื่นคำขอต่อกรมโยธาธิการเพียงสี่คัน อีกหกคันซึ่งรวมรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุด้วยพนักงานหลงลืม นายชชาติเพิ่งตรวจพบหลังเกิดเหตุแล้ว จำเลยที่ ๑ ซึ่งรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุมาใช้โดยไม่ปรากฏว่า เคยเกิดเหตุการณ์ก๊าซรั่วหรือเกิดอุบัติเหตุ นายอนุรัตน์ แซ่ฮ้อ เป็นเพื่อนของจำเลยที่ ๒ และเคยเป็นพนักงานของจำเลยที่ ๑ เมื่อประมาณสิบปีมาแล้ว นายอนุรัตน์ทำงานได้หนึ่งถึงสองปีก็ลาออกก่อนเกิดเหตุ นายอนุรัตน์ประกอบอาชีพค้าที่ดิน เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๑ นายอนุรัตน์ซื้อรถยนต์บรรทุกก๊าซของจำเลยที่ ๑ รวมสองคัน ทั้งรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุในราคาสามแสนบาท แต่ชำระราคาเพียงหนึ่งแสนบาท จึงยังไม่ได้โอนทะเบียนรถให้ จำเลยที่ ๒ ตกหลงให้นายอนุรัตน์รับจ้างจำเลยที่ ๑ บรรทุกก๊าซแล้วหักเงินค่าจ้างผ่อนชำระราคา รถนายทุน ผักแคเล็ก เป็นญาติของนายอนุรัตน์และเป็นพนักงานขับรถของจำเลยที่ ๑ ในวันเกิดเหตุ เมื่อเลิกงานแล้ว นายสุทันรับจ้างนายอนุรัตน์ขับรถบรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุ จำเลยที่ ๒ แจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่า จำเลยที่ ๑ จะรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น เพราะเจ้าพนักงานตำรวจบอกว่า มีกฎหมายระบุว่า ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการขนส่งจะต้องรับผิดชอบในความเสียหาย และจำเลยที่ ๒ เห็นว่า นายอนุรัตน์จะไม่มีความสามารถชดเชยค่าเสียหายจำนวนมากเช่นนี้ ตั้งแต่เกิดเหตุจนถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๔ จำเลยที่ ๑ ได้จ่ายเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยไปแล้วห้าสิบล้านบาทเศษ

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่ศาลล่างทั้งสองฟังมาและจำเลยทั้งสองมิได้ฎีกาโต้เถียงรับฟัง เป็นยุติได้ว่า รถยนต์บรรทุกก๊าซคันหมายเลขทะเบียน ๙๑-๐๔๑๕ กรุงเทพมหานคร เป็นของ

จำนวนที่ ๑ ซึ่งเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีจำนวนที่ ๒ เป็นกรรมการผู้จัดการ ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง นายสุทัศน์ ผักแคเล็ก ลูกจ้างของจำนวนที่ ๑ ได้ขับรถยนต์บรรทุกก้ำชคันดังกล่าวเพื่อนำก้ำชปีโตรเลียมเหลว (แอล.พี.จี.) ไปส่งให้แก่ลูกค้า และได้เกิดเหตุพลิกคว่ำ ทำให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์สินของผู้อื่นและบุคคลอื่นถึงแก่ความตาย ได้รับอันตรายสาหัส และได้รับอันตรายแก่กายเป็นจำนวนมาก นายสุทัศน์ถึงแก่ความตายในที่เกิดเหตุ ปัญหาแรกที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำนวนทั้งสองมีว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับข้อหาความผิดตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ ข้อ ๓ เคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่า คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำนวนทั้งสองได้กระทำความผิด มีข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำผิด อีกทั้งบุคคลและสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรแล้ว ทั้งจำนวนทั้งสองก็เข้าใจข้อหาได้ดีโดยมิได้หลงข้อต่อสู้แต่ประการใด แม้โจทก์จะไม่คัดสำเนาประกาศกรมโยธาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการติดตั้งถังขนส่งก้ำชและลักษณะและส่วนประกอบภายในถังขนส่งก้ำช แนบมาท้ายฟ้องก็เป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ มาตรา ๑๕๘ ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม ฎีกาของจำนวนทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาตามฎีกาของจำนวนทั้งสองข้อต่อไปมีว่า จำนวนทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนายชูชาติ สุทธิพันธ์ นายช่างใหญ่ กรมโยธาธิการ เบิกความว่า ผู้ประกอบกิจการบรรทุกก้ำชที่ใช้รถยนต์บรรทุกเป็นยานพาหนะต้องขออนุญาตต่อ กรมโยธาธิการพร้อมแบบแปลนรถยนต์บรรทุกก้ำชซึ่งต้องแสดงการติดตั้งถังบรรจุ ก้ำชกับตัวรถพร้อมอุปกรณ์ความปลอดภัยต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๕) และฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ซึ่งออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๔) และประกาศกรมโยธาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการติดตั้งถังขนส่งก้ำชและลักษณะและส่วนประกอบภายในถังขนส่งก้ำช ตามเอกสารหมาย จ. ๒๑ ถึง จ. ๒๓ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๓๑ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา พยานได้ร่วมกับอธิบดีและรองอธิบดีกรมโยธาธิการไปตรวจสอบบริเวณที่เกิดเหตุ พบรถยนต์บรรทุกก้ำชคันเกิดเหตุพลิกตะแคงอยู่ ถังบรรจุก้ำชขนาดความจุสามพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบลิตรจำนวนสองใบหลุดออกจากตัวรถ ขณะนั้น ก้ำชรั่วออกจากถังบรรจุหมดแล้ว พยานตรวจพบแผ่นป้ายภาษาอังกฤษติดอยู่ที่ถังบรรจุก้ำชทั้งสองใบระบุว่า เป็นถังที่ใช้สำหรับติดตั้งบนพื้นดิน ถังบรรจุก้ำชชนิดนี้ ตามกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๔) และประกาศกรมโยธาธิการ จะนำมาติดตั้งบนรถยนต์ไม่ได้ เนื่องจากถังบรรจุก้ำชที่จะใช้ติดตั้งบนรถยนต์นั้นจะต้องผ่านกรรมวิธีทาง ความร้อนเพื่อลดแรงที่จะเกิดขึ้นบริเวณแนวเชื่อถังบรรจุก้ำชให้เท่ากันตลอด ทั้งถัง ซึ่งจะทำให้ถังบรรจุก้ำชนั้นมีความปลอดภัยในการใช้งาน การผ่านกรรมวิธีทางความร้อนจะทำให้ตะเข็บเชื่อมของถังบรรจุก้ำชนั้นไม่มีรอย ร้าวหรือมีรูพรุนหรือรอยแตก ถังบรรจุก้ำช

ซึ่งตั้งบนพื้นดิน ไม่จำเป็นต้องรับแรงกระแทกของยานพาหนะซึ่ง แล่น ไปมา การติดตั้งถังบรรจุก๊าซกับยานพาหนะ ตามกฎหมายได้กำหนดให้ติดตั้งมีความมั่นคงแข็งแรงมากกว่าการติดตั้งถังบรรจุก๊าซที่ติดตั้งบนพื้นดินเพื่อป้องกันเวลารถยนต์บรรทุกก๊าซเกิดอุบัติเหตุ ถังบรรจุก๊าซจะไม่หลุดออกจากรถยนต์ การนำถังบรรจุก๊าซที่ติดตั้งบนพื้นมาใช้ติดตั้งกับยานพาหนะนั้นเป็นการ ปฏิบัติที่ผิดต่อกฎหมาย พยานได้ตรวจสอบการติดตั้งถังบรรจุก๊าซเข้ากับตัวรถ ปรากฏว่า ใช้เหล็กแผ่นรัดถังบรรจุก๊าซเข้ากับตัวรถ ซึ่งไม่ถูกต้องตามประกาศกรมโยธาธิการ เพราะแผ่นเหล็กสามแผ่นซึ่งใช้รัดถังบรรจุก๊าซเข้ากับตัวรถนั้นขาด ถังบรรจุก๊าซจึงหลุดออกจากตัวรถ การยึดถังบรรจุก๊าซเข้ากับตัวรถนั้นจะต้องยึดถังบรรจุก๊าซเข้ากับคัสซีหรือ โครงของรถโดยใช้แผ่นเหล็กเชื่อมกับถังบรรจุก๊าซและใช้สลักเกลียวยึดเชื่อม แผ่นเหล็กนั้นกับ โครงของรถ รายละเอียดการยึดถังบรรจุก๊าซกับ โครงของรถตามประกาศกรมโยธาธิการ ข้อ ๓ (๒) การยึดถังบรรจุก๊าซเข้ากับโครงของรถตามประกาศกรมโยธาธิการจะทำให้เกิดความ มั่นคงแข็งแรง เมื่อเกิดอุบัติเหตุ ถังบรรจุก๊าซจะไม่หลุดออกจากโครงของรถ ถังบรรจุก๊าซหลุดออกจากโครงของรถอาจจะทำให้ข้อต่อที่จ่ายก๊าซออกจากถัง บรรจุก๊าซหักออกจากถังบรรจุก๊าซ ซึ่งจะทำให้ก๊าซรั่วและเกิดอันตรายได้ และจากการตรวจสอบถังบรรจุก๊าซในที่เกิดเหตุ ปรากฏว่า ที่ท่อจ่ายก๊าซออกจากถังบรรจุก๊าซไม่ได้ติดตั้งลิ้นควบคุมการไหล (excess flow valve) จึงไม่ถูกต้องตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๕) ข้อ ๕๑ และฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ข้อ ๑๗ ลิ้นควบคุมการไหลจะต้องติดตั้งอยู่ที่บริเวณข้อต่อของท่อจ่ายก๊าซและจะยึด ติดกับท่อจ่ายก๊าซโดยการขันเกลียวหรือ โดยวิธีหน้าแปลน ปกติจะติดตั้งอยู่ส่วนล่างของถังบรรจุก๊าซ ถ้าก๊าซไหลออกจากถังบรรจุก๊าซในอัตราปกติ ลิ้นควบคุมการไหลจะไม่ทำงาน แต่ถ้าก๊าซไหลออกจากถังบรรจุก๊าซในอัตรามากกว่าปกติ ลิ้นควบคุมการไหลจะทำงานโดยทำหน้าที่ปิดไม่ให้ก๊าซออกจากถังบรรจุ ความเสียหายร้ายแรงคดีนี้เกิดขึ้นเนื่องจากการติดตั้งถังบรรจุก๊าซไม่มั่นคง แข็งแรง ไม่มีการติดตั้งลิ้นควบคุมการไหลที่ถังบรรจุก๊าซตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง เมื่อเกิดอุบัติเหตุกับรถยนต์บรรทุกก๊าซ ถังบรรจุก๊าซจึงหลุดออกจากโครงของรถ ท่อจ่ายก๊าซหัก ก๊าซรั่วไหลออกจากถังบรรจุก๊าซเป็นจำนวนมาก เมื่อก๊าซที่รั่วไหลออกมาผสมกับออกซิเจนในอากาศและกระทบกับเปลวไฟ ทำให้เกิดติดไฟและระเบิดอย่างรุนแรง ทั้งเป็นความบกพร่องของจำเลยที่ ๑ เจ้าของรถยนต์บรรทุกก๊าซ ถ้าจำเลยที่ ๑ ได้ติดตั้งถังบรรจุก๊าซตามที่กฎหมายกำหนด ได้ยื่นขออนุญาตให้กรมโยธาธิการตรวจสอบและทดสอบ เมื่อเกิดอุบัติเหตุกับรถยนต์บรรทุกก๊าซแล้ว ถังบรรจุก๊าซจะไม่หลุดออกจากโครงของรถ ก๊าซจะไม่รั่วไหลออกมาจำนวนมากเช่นนี้ ต่อมา ประมาณเดือนเมษายน ๒๕๓๔ หลังจากเกิดเหตุคดีนี้ รถยนต์บรรทุกก๊าซของจำเลยที่ ๑ เกิดอุบัติเหตุชนกัน รถยนต์บรรทุกก๊าซของจำเลยที่ ๑ พลิกคว่ำตกข้างทาง ปรากฏว่า รถยนต์บรรทุกก๊าซของจำเลยที่ ๑ ไม่มีก๊าซรั่วไหลออกมา ถังบรรจุก๊าซไม่หลุดออกจากโครงของรถ เพราะรถยนต์บรรทุกก๊าซของ

จำเลยที่ ๑ คัดค้านกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบและทดสอบจากกรมโยธาธิการแล้ว ประกอบกับมีการ
 ติดตั้งอุปกรณ์นิรภัย ติดตั้งลิ้นควบคุมการไหลถูกต้อง เห็นว่า พยานโจทก์ปากนี้สำเร็จการศึกษา
 วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต ผ่านการอบรมและศึกษาดูงานเกี่ยวกับก๊าซปิโตรเลียมเหลวจาก
 ต่างประเทศหลายแห่ง และเข้ารับราชการที่กองควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิงและก๊าซ กรมโยธาธิการ มา
 ตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ นับว่า เป็นผู้มีความรู้และความชำนาญในงานด้านปิโตรเลียมเหลวเป็นอย่างดี
 ประกอบกับพยานโจทก์ปากนี้มิได้มีส่วนได้เสียกับฝ่ายใด รับฟังเป็นพยานคนกลางได้ อีกทั้งไม่
 ปรากฏว่า เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อน จึงไม่มีเหตุที่จะทำให้ระวางสงสัยว่า จะ
 แกล้งเบิกความปรักปรำจำเลยทั้งสอง เชื่อว่า พยานโจทก์ปากนี้เบิกความไปตามความสัตย์จริงที่พบ
 เห็นมาขณะไปตรวจสอบรถยนต์ บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุ ที่จำเลยทั้งสองอ้างว่า รถยนต์บรรทุกก๊าซ
 คันเกิดเหตุได้ติดตั้งลิ้นควบคุมการไหลชนิดเดียวกับวัตถุ พยานหมาย วล. ๑ ที่ถึงบรรจุก๊าซทั้งสอง
 ใบนั้น จำเลยที่ ๒ เบิกความเพียงลอยๆ ว่า ปกติรถยนต์บรรทุกก๊าซทุกคันจะติดตั้งลิ้นควบคุมการ
 ไหล และคาดว่า รถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุได้ติดตั้งไว้แล้ว พยานจำเลยปากอื่นไม่มีผู้ใดเบิก
 ความยืนยันว่า รถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุมีการติดตั้งลิ้นควบคุมการไหล ส่วนที่จำเลยทั้งสอง
 อ้างว่า บริเวณปลายท่อจ่ายก๊าซตามภาพถ่ายหมายเลข จ. ๓๕ ภาพที่ ๑๗ มีโลหะทรงกลมฐานหกเหลี่ยม
 ขันติดอยู่ที่ปลายท่อเป็นส่วนของลิ้นควบคุมการไหล ที่หักติดอยู่ ลิ้นควบคุมการไหลส่วนที่เหลือ
 อาจตกอยู่ในถังบรรจุก๊าซหรือตกไปนอกถังแล้วหาย ไปนั้น เห็นว่า ลิ้นควบคุมการไหลตามวัตถุ
 พยานหมาย วล. ๑ เป็นโลหะทรงกระบอกทำด้วยทองเหลือง มีร่องเกลียวด้านนอกสำหรับขันติดกับ
 ร่องเกลียวที่รูถังบรรจุก๊าซ และมีร่องเกลียวด้านในสำหรับขันติดกับปลายท่อจ่ายก๊าซ ถ่าลิ้นควบคุม
 การไหลหักออกจากกันโดยส่วนที่เป็นฐานติดอยู่ที่ปลายท่อจ่าย ก๊าซแล้ว ส่วนของลิ้นควบคุมการ
 ไหลที่เหลืออยู่จะต้องติดอยู่ที่รูถังบรรจุก๊าซให้ตรวจ สอบได้ และไม่น่าเป็นไปได้ที่ลิ้นควบคุมการ
 ไหลส่วนที่เหลือจะตกอยู่ในถังบรรจุก๊าซ หรือหายไปที่จำเลยทั้งสองอ้าง พยานจำเลยทั้งสองไม่
 สามารถรับฟังหักล้างพยานโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า รถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุของจำเลยที่
 ๑ มิได้รับใบอนุญาตและผ่านการตรวจสอบและทดสอบจากกรมโยธาธิการ ถังบรรจุก๊าซสองใบที่
 ติดตั้งบนรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุเป็นถึงที่ใช้ สำหรับติดตั้งบนพื้นดิน ไม่อาจนำมาติดตั้งบน
 รถยนต์ได้ และมีได้ติดตั้งตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศกรมโยธาธิการ อีกทั้งมิได้ติดตั้งลิ้น
 ควบคุมการไหลไว้ที่ถังบรรจุก๊าซทั้งสองใบ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ.
 ๒๕๒๘) ข้อ ๕๑ และฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ข้อ ๑๗ ซึ่งออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ
 ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๔) เรื่อง การบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลว ซึ่งเป็นกฎหมายที่ควบคุมการบรรจุ
 ก๊าซปิโตรเลียมมิให้เกิดอันตรายต่อชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน ดังนั้น แม้อุบัติเหตุคดีนี้
 สาเหตุส่วนหนึ่งจะเกิดจากความประมาทของนายสุทัน ลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกก๊าซ

ค้นเกิดเหตุพลิกคว่ำ ทำให้ถังบรรจุก๊าซหลุดออกจากตัวรถ ก๊าซที่บรรจุอยู่ในถังรั่วไหล เกิดเพลิงไหม้และระเบิดอย่างรุนแรง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายสาหัสจำนวนมาก รวมทั้งทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหายก็ตาม แต่ย่อมเป็นที่เห็นได้ว่า ผลของอุบัติเหตุครั้งนี้มีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการกระทำของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวด้วย หาใช่เป็นผลมาจากการกระทำโดยประมาทของนายสุทัศน์ คนขับรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุ แต่ผู้เดียวดังที่จำเลยทั้งสองกล่าวอ้างในฎีกาไม่ เพราะถ้าจำเลยที่ ๑ ได้ปฏิบัติตามกฎกระทรวง และประกาศกรมโยธาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการติดตั้งถังขนส่งก๊าซและลักษณะและส่วนประกอบภายในถังขนส่งก๊าซแล้ว ก็จะไม่เกิดโศกนาฏกรรมเช่นนี้ขึ้น และแม้ว่ารถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุจะติดตั้งถังบรรจุก๊าซไว้ก่อนที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๕) จะใช้บังคับก็ตาม แต่บทบัญญัติของกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว บังคับให้ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามประกาศภายในสามร้อยหกสิบห้าวันนับแต่วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๒๕ ซึ่งเป็นวันที่กฎกระทรวงฉบับดังกล่าวใช้บังคับ ปราบกฏว่า จำเลยที่ ๑ มิได้นำพาที่จะปฏิบัติตามกฎกระทรวงดังกล่าว ยังคงใช้รถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุขนส่งก๊าซให้แก่ลูกค้าตลอดมาจนถึงวัน เกิดเหตุเป็นเวลาสามปีเศษ การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นการกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังซึ่งจำเลยที่ ๑ ผู้มีอาชีพประกอบกิจการค้าขาย และขนส่งก๊าซซึ่งเป็นวัตถุไวไฟและอันตราย ตามวิสัยและพฤติการณ์ของผู้ประกอบกิจการค้าเช่นจำเลยที่ ๑ จักต้องใช้ความระมัดระวังมากเป็นพิเศษกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพชนิดอื่น เพราะถ้าหากมิได้ใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษแล้ว ก็จะเกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้อื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ด้วยเช่นคดีนี้ การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดตามฟ้อง สำหรับจำเลยที่ ๒ นอกจากจะเป็นกรรมการผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ แล้ว ยังเป็นผู้ก่อตั้งบริษัทจำเลยที่ ๑ และเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ของจำเลยที่ ๑ การบริหารงานและอำนาจสั่งการทั้งหมดคงอยู่กับจำเลยที่ ๒ แต่เพียงผู้เดียว นอกจากนี้ ยังได้ความว่า จำเลยที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัดวัฒนาแก๊สซึ่งขายรถยนต์บรรทุกก๊าซ คันเกิดเหตุให้แก่จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ จึงเป็นเจ้าของผู้ครอบครองรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุตลอดมา ย่อมรู้ว่า รถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุไม่สามารถที่จะนำมาใช้บรรทุกก๊าซส่งให้แก่ลูกค้าได้ เพราะมิได้รับใบอนุญาตและผ่านการตรวจสอบและทดสอบจากกรมโยธาธิการ จำเลยที่ ๒ ในฐานะกรรมการผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ มีอำนาจสั่งการภายในบริษัทแทนจำเลยที่ ๑ ได้ แต่เพิกเฉยไม่จัดการแก้ไขรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุเสียให้ถูกต้องตามกฎกระทรวงและประกาศกรมโยธาธิการ กลับนำรถยนต์บรรทุกก๊าซคันเกิดเหตุมาใช้จนกระทั่งเกิดเหตุคดีนี้ การกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นความผิดตามฟ้องเช่นกัน คำพิพากษาของศาลฎีกาที่จำเลยทั้งสองอ้างมาในฎีกานั้น ข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่า จำเลยทั้งสอง

กระทำความผิดตามที่ฟ้องมานั้น ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๒ ข้อต่อไปมีว่า ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ หนักเกินไปหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๒ เป็นเพียงกรรมการผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนิติบุคคล มีหน้าที่ควบคุมและบริหารงานในฐานะเป็นผู้แทนจำเลยที่ ๑ เพื่อดำเนินกิจการตามวัตถุประสงค์ของจำเลยที่ ๑ เท่านั้น ประกอบกับอุบัติเหตุคดีนี้มีสาเหตุจากการขับรถประมาทของนายสุทันเป็นสำคัญ จำเลยที่ ๒ เพียงมิได้ดูแลและปฏิบัติตามกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๔) และประกาศกรมโยธาธิการเท่านั้น การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ จำคุกห้าปีจึงหนักเกินไป สมควรกำหนดโทษเสียใหม่เพื่อให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ ๒ ฟังขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๒ ข้อสุดท้ายมีว่า มีเหตุสมควรรอกการลงโทษให้จำเลยที่ ๒ หรือไม่ เห็นว่า หลังจากเกิดเหตุคดีนี้แล้ว จำเลยที่ ๒ ได้ติดตามเอาใจใส่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยด้วยดีตลอดมา และได้พยายามชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายไปแล้วเป็นเงินหนึ่งร้อยสามสิบ เจ็ดล้านสี่แสนสองหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยเก้าสิบเจ็ดบาทสามสิบสี่สตางค์ เพื่อให้จำเลยที่ ๒ ได้มีโอกาสชดเชยค่าเสียหายส่วนที่เหลือให้แก่ผู้เสียหายต่อไป และพนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่กับจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีเป็นจำนวนมากก็จะมียานทำต่อไปไม่เดือดร้อน อีกทั้งไม่ปรากฏว่า จำเลยที่ ๒ เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หากรอกการลงโทษจำคุกไว้เพื่อให้โอกาสจำเลยที่ ๒ ได้กลับประพฤติตนเป็นพลเมืองดีต่อไป ย่อมจะเป็นผลดียิ่งกว่าลงโทษจำคุกไปเสียทีเดียว ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ โดยไม่รอกการลงโทษจำคุกให้นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นฟ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ ๒ ฟังขึ้น ให้ลงโทษปรับจำเลยที่ ๒ ในอัตราชั้นสูงสุดตามที่กฎหมายกำหนดไว้อีกสถานหนึ่งด้วย

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนดสองปี และปรับสองหมื่นบาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนดสามปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕, ๓๐ นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

สนัดหมายสวัสดิ์

สุชาติ ถาวรวงษ์

อากร อชกุล

ภาคผนวก ข
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4148/2532

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4148/2532

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการ กรมอัยการ	โจทก์
		นายสุชาติ โพธิ์บริสุทธิ์	จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56

จำเลยทำการถ่ายภาพนิ่งจากถังก๊าซถึงบรรจุก๊าซถึงหนึ่งไปสู่อีกถังก๊าซหนึ่งโดยใช้สายยางในตึกแถวโดยฝ่าฝืนกฎหมายอาจเป็นอันตรายแก่ชีวิต และทรัพย์สินของบุคคลอื่นได้โดยง่าย นอกจากนี้จำเลยยังกระทำ การดังกล่าวเนื่องในการค้าของจำเลย จึงเป็นการเอาโรคเอาเปรียบลูกค้า ผู้บริโภคอีกด้วยพฤติการณ์แห่งคดีจึง ไม่สมควรรอการลงโทษจำคุกแก่จำเลย ข้ออ้างของจำเลย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ตามพระราชกำหนดแก้ไขและ ป้องกันภาวะการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2516 มาตรา 3, 8 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดแก้ไขและป้องกันภาวะขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2516 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2520 มาตรา 2, 3 คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ 3/2529 ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2529 ข้อ 17, 20 คำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ 5/2529 ลงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2529 และคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ 1/2530 ลงวันที่ 20 มกราคม 2530 ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 28 ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2514 ข้อ 1, 2, 3(2), 4, 6 กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2529) ข้อ 3, 12 ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 28 ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2514 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2484 มาตรา 4, 7(23), 8, 68 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมการค้าซึ่งเป็นที่รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพ พ.ศ. 2519 ข้อ 4(84) ข้อบังคับกรุงเทพมหานครว่าด้วยหลักเกณฑ์ การประกอบการค้าซึ่งเป็นที่รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพ ประเภทสะสมก๊าซ พ.ศ. 2525 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2525 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 ธิบของกลางและให้จำเลยหยุดประกอบการค้าสะสมก๊าซ จนกว่าจะได้รับอนุญาต

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชกำหนด แก้ไขและป้องกันภาวะการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2516 มาตรา 3, 8 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดแก้ไขและป้องกันภาวะการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2516 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2520 มาตรา 2, 3

พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2484 มาตรา 4, 7(23), 8, 68 ลงโทษฐานถ่ายก๊าซออกจาก ถังบรรจุ ก๊าซหุงต้มนอกสถานที่บรรจุก๊าซโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานทำการค้าซึ่งเป็นที่รังเกียจเป็น อันตรายแก่สุขภาพ โดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับ 100 บาท รวมจำคุก 1 ปี และปรับ 100 บาท จำเลยให้ การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน และ ปรับ 50 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ของกลางริบ ให้จำเลยหยุดประกอบการค้า สะสมก๊าซจนกว่าจะได้รับอนุญาต

จำเลยอุทธรณ์ขอให้รอกการลงโทษจำคุก

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกาโดยมีผู้พิพากษา ซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาได้

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “มีปัญหาวินิจฉัยในชั้นนี้ตามฎีกาของจำเลย เพียงว่ากรณีมีเหตุ สมควรรอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลยหรือไม่ พิจารณาแล้วได้ความตามที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทำการถ่ายก๊าซหุงต้มจากถังบรรจุก๊าซถังหนึ่งไปสู่อีกถังหนึ่งโดย ใช้สายยางในดึกแฉวโดยฝ่า ฝืนกฎหมาย การกระทำของจำเลยดังกล่าวเห็นได้ชัดว่าอาจเป็นอันตรายแก่ชีวิต และทรัพย์สินของ บุคคลอื่นได้โดยง่าย นอกจากนี้จำเลยยังกระทำ การดังกล่าวเนื่องในการค้าของจำเลย จึงเป็นการ เอา รัดเอาเปรียบลูกค้าผู้บริโภคอีกด้วยพฤติการณ์แห่งคดีจึง ไม่สมควรรอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลย ข้ออ้างของจำเลย ที่ว่าหากจำเลยต้องโทษจำคุกแล้วครอบครัวของจำเลย จะได้รับความลำบาก และ จำเลยให้การรับสารภาพกับ จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนนั้น ยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพอ ที่จะ รอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลย”

พิพากษายืน

สุวรรณ ตระการพันธุ์

ศักดิ์ สมองชาติ

คู่เกียรติ สุทธบุระ

ภาคผนวก ค
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 429-430/2505

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 429-430/2505

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการ กรมอัยการ	โจทก์
		นายปฐม หรือ พล สุขสุกาญจน์	จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 69, 72

พระภิกษุบังคับจะเอาผิดจากจำเลยซึ่งเป็นศิษย์ เนื่องจากจำเลยเป็นคนโมโหร้ายมีมัดไว้ กลัวจะมีเรื่อง จำเลยแสดงกิริยาอาการขัดขืนจะต่อสู้ พระภิกษุจึงใช้ไม้ฟาดไปที่หนึ่ง จำเลยยกแขนขึ้นรับปัดไม้กระเด็นไป แล้วจำเลยโถมเข้าหาพระภิกษุ กอดปล้ำก้างไปมา จำเลยใช้มีดที่ถืออยู่แทงพระภิกษุ เช่นนี้ ไม่เป็นการป้องกันสิทธิของตนตาม มาตรา 68 และไม่เป็น บันดาลโทษตาม มาตรา 72

คดีนี้ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัสขอให้ลงโทษ

จำเลยปฏิเสธ

ศาลอาญาพิพากษาว่าจำเลยผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 297 ประกอบด้วย มาตรา 72 จำคุก 4 เดือน โทษจำคุกรอ

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษหนักขึ้น และไม่รอโทษจำคุก

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า การกระทำของจำเลยส่อไปในทางป้องกันตัวพอ สมควรแก่เหตุ ไม่ควรมีความผิด แม้จำเลยไม่อุทธรณ์ ศาลก็ยกฟ้องได้จึง พิพากษายกฟ้อง

โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษหนักขึ้นและไม่รอ

ศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยเป็นศิษย์อยู่ในปกครองของพระใบฎีกาเอี่ยม ผู้เสียหาย วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายบังคับจะเอาผิดที่จำเลยมีอยู่เพราะปกติจำเลย เป็นคนโมโหร้ายกลัวจะมีเรื่อง จำเลยแสดงกิริยาอาการขัดขืนจะต่อสู้ ผู้เสียหาย จึงใช้ไม้ฟาดไปที่หนึ่ง จำเลยยกแขนขึ้นรับปัดไม้กระเด็นไป แล้วจำเลยโถมเข้าหาผู้เสียหายล้มลงทั้งคู่กอดปล้ำก้างไปมา จำเลยใช้มีดที่ถืออยู่แทงผู้เสียหาย เช่นนี้เห็นว่าไม่เป็นการป้องกันสิทธิของตนตามมาตรา 68 แต่อย่างไรเพราะ เมื่อจำเลยปัดไม้กระเด็นไป อันตรายจากไม้นั้นก็พลันสิ้นไปแล้วและการที่ผู้เสียหายใช้ไม้ฟาดจำเลยไปที่หนึ่ง ก็เป็นการใช้อำนาจของอาจารย์ซึ่งเป็นผู้ปกครองศิษย์ภายในขอบเขตอันสมควร ย่อมไม่ใช่เป็นการข่มเหงจำเลยด้วย เหตุอันไม่เป็นธรรม แม้จำเลยจะบันดาลโทษระงับเหตุนี้ ก็ปรับว่าเป็นการ

บันดลโทษตามมาตรา 72 ไม่ได้ต้องถือว่าเป็นเรื่องคู่โทษโดยมิบังควร ศาลอาญานำมาตรา 72 มาประกอบบทลงโทษจำเลยให้น้อยลงหาขอบไม่ ฎีกาโจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยสูงขึ้นฟังได้ พิพากษากลับ ลงโทษ 2 ปี และให้รอไว้

การุณย์นราทร
กร้าม สิวาชะวิโรจน์
พิสัยสารคุณ

ภาคผนวก ง
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 515/2542

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 515/2542

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดภูเก็ต	โจทก์
		นายสุรพรม พิมพ์ศรี	จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56

แม้การเสพเมทแอมเฟตามีนและปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถจากก่อ ให้เกิดอันตรายได้โดยง่าย แต่รถยนต์ที่จำเลยขับขณะถูกจับกุมเป็นเพียงรถยนต์กระบะส่วนบุคคล มิใช่รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่หรือรถยนต์โดยสาร ประกอบจำเลยมีตำแหน่งหน้าที่ทางราชการเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เห็นควรให้โอกาสจำเลยทำงานเพื่อประโยชน์แก่ราษฎรในท้องถิ่นของตนต่อไป โดยรอกการลงโทษจำคุกและกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติจำเลยไว้

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, 157 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 และพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ที่มีกำหนด ไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของจำเลย

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 จำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท จำเลยให้การ รับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 6 เดือน และปรับ 10,000 บาท โทษ จำคุกให้รอกการลงโทษไว้ 2 ปี ให้คุ้มครองความประพฤติจำเลยโดยให้รายงานตัวต่อพนักงาน คุมประพฤติทุก 3 เดือนต่อครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี ให้ทำงานบริการสังคมมีกำหนด 8 ชั่วโมง และห้ามจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกประเภท ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, 157 ทวิ คำขอส่วนนี้ให้ยก

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ไม่รอกการลงโทษและมีคำสั่งให้พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของ จำเลย โดยอัยการพิเศษประจำเขต 3 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรอง ให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่รอกการลงโทษ ไม่ลงโทษปรับและ ไม่คุมความประพฤติจำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์และจำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “ที่โจทก์ฎีกาขอให้สั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157 ทวิ วรรคหนึ่ง นั้น ความผิดตามบทกฎหมายดังกล่าว ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหา ข้อกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า สมควรรอกการลงโทษจำคุกให้ จำเลยหรือไม่ เห็นว่า แม้การเสพเมทแอมเฟตามีนและปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถจากก่อ ให้เกิดอันตรายได้โดยง่าย แต่รถยนต์ที่จำเลยขับขณะถูกจับกุมดำเนินคดีนี้เป็นเพียง รถยนต์กระบะส่วนบุคคล มิใช่รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่หรือรถยนต์โดยสาร โอกาสที่จะ ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงย่อมมีน้อยกว่า ประกอบกับข้อเท็จจริงตามคำฟ้อง ฎีกาของจำเลยซึ่งโจทก์มิได้คัดค้านปรากฏว่า จำเลยมีตำแหน่งหน้าที่ทางราชการเป็น สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนคูณ อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ เห็นควรให้ โอกาสจำเลยทำงานเพื่อประโยชน์แก่ราษฎรในท้องถิ่นของตนต่อไป โดยรอกการลงโทษ จำคุกและกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติจำเลยไว้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกา ของจำเลยฟังขึ้น”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

กมล เพียรพิทักษ์
สกนธ์ กฤติยาวงศ์
ทองหล่อ โนมงาม

ภาคผนวก จ
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2440/2551

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2440/2551

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี	โจทก์
		นายพุลพล อินปลา	จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 157 ทวิ วรรคสอง

พระราชบัญญัติจราจรทางบกฯ มาตรา 157 ทวิ วรรคสอง

การเสพเมทแอมเฟตามีนขณะปฏิบัติหน้าที่ขับรถยนต์นั้นฤทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยเสพทำให้ไม่สามารถควบคุมสติสัมปชัญญะได้ จึงอาจก่อให้เกิดเหตุเป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่นและสร้างความเสียหายร้ายแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเลยมีอาชีพขับรถแท็กซี่ซึ่งเป็นอาชีพที่รับจ้างและให้บริการแก่ประชาชนทั่วไป พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ไม่สมควรรอการลงโทษจำคุกให้จำเลย

โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้มีใบอนุญาตขับรถยนต์ การที่ศาลชั้นต้นสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน และศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จึงไม่ถูกต้อง เพราะการสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถตาม พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ มาตรา 157 ทวิ วรรคสอง นั้น ต้องปรากฏว่าจำเลยมีใบอนุญาตขับรถด้วย แม้ปัญหาดังกล่าวจะไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 257 ทวิ ให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถมีกำหนดไม่น้อยกว่า 6 เดือนหรือ เพิกถอนใบอนุญาตขับรถ

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 257 ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 เป็นการกระทำความผิดเป็นกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบท (ที่ต้องต้องระบุว่าให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก) ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 90 จำคุก 8 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน ให้ พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ ของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน³

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน

จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “ที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า การเสพเมทแอมเฟตามีนขณะปฏิบัติหน้าที่ขับรถยนต์นั้นฤทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลย เสพทำให้ไม่สามารถควบคุมสติสัมปชัญญะได้ จึงอาจก่อให้เกิดเหตุเป็นอันตราย ต่อตนเองและผู้อื่นและสร้างความเสียหายร้ายแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเลยมีอาชีพ ขับรถแท็กซี่ซึ่งเป็นอาชีพที่รับจ้างและให้บริการแก่ประชาชนทั่วไป ตามพฤติการณ์ แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ใช้ดุลพินิจไม่รื้อการลงโทษจำคุก ให้แก่จำเลยนั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้มีใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ การที่ศาล ชั้นต้นสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยมีกำหนด 6 เดือน และศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จึงไม่ถูกต้อง เพราะการสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ตามพระราชบัญญัติ จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157 ทวิ วรรคสอง นั้น ต้องปรากฏว่าจำเลย มีใบอนุญาตขับขี่ด้วย แม้ปัญหาดังกล่าวจะไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็น ข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัย และแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบ มาตรา 225”

พิพากษาแก้เป็นว่า ยกคำขอให้สั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ของจำเลย นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

มานัส เหลืองประเสริฐ

ชัยวัฒน์ เวียงธีรวัฒน์

เกรียงศักดิ์ คงผล

ภาคผนวก ฉ
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1030/2543

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1030/2543

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ	โจทก์
		นายพงษ์ศักดิ์ มลิณฑัต	จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56

การเสพเมทแอมเฟตามีนในขณะที่ขับรถเป็นความผิดร้ายแรง ก่อให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เป็นผลให้มีผู้เสียชีวิตหรือทุพพลภาพ ทำให้ประเทศชาติต้องสูญเสียทรัพยากรบุคคลในวัยทำงานไปโดยใช้เหตุเป็นจำนวนมาก จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะขับรถยนต์บรรทุก แม้จำเลยจะไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ยังไม่เพียงพอที่จะนำมารับฟังเพื่อรอกการลงโทษจำคุกจำเลย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91, พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 102 (3 ทวิ), 127 ทวิ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลาย บท ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ซึ่งเป็นกฎหมายบท ที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี จำเลยให้การ รับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน

จำเลยอุทธรณ์ขอให้รอกการลงโทษ

ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน

จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “ที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษ จำคุกให้แก่จำเลยนั้น เห็นว่า ปัจจุบันการเสพเมทแอมเฟตามีนในขณะที่ขับรถก่อให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เป็นผลให้มีผู้เสียชีวิตหรือทุพพลภาพ ทำให้ประเทศชาติ ต้องสูญเสียทรัพยากรบุคคลในวัยทำงาน

ไปโดยใช้เหตุเป็นจำนวนมาก สมควรลงโทษ จำคุกจำเลยโดยไม่รอกการลงโทษเพื่อเป็นการป้องปรามมิให้มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น เหตุที่จำเลยยกขึ้นกล่าวอ้างในฎีกาว่าจำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน และจำเลย มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ยังไม่เพียงพอที่จะนำมารับฟังเพื่อรอกการ ลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยได้ ที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษให้แก่ จำเลยนั้นชอบแล้ว แต่ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำคุกจำเลย 1 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคง จำคุก 6 เดือน นั้นหนักเกินไป เห็นสมควรกำหนดโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่รูปคดี ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลย 6 เดือน เมื่อลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกจำเลย 3 เดือน นอกจากนี้ที่แก้คงให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 3

กมล เพียรพิทักษ์
สมชาย พงษ์ธา
จรัส พวงมณี

ภาคผนวก ช
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1031/2543

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1031/2543

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดยศเสธร	โจทก์
		นายอคุศลย์ ทูย์บึงฉิม	จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56

แม้การที่จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถจะถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง แต่รถยนต์ที่จำเลยขับขณะถูกจับกุมดำเนินคดีนี้เป็นเพียงรถยนต์กระบะ มิใช่รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่หรือรถยนต์โดยสาร หากมีความเสียหายเกิดขึ้นโดยปกติย่อมรุนแรงน้อยกว่ารถยนต์ประเภทดังกล่าว ประกอบกับไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงควรรอการลงโทษจำคุกจำเลย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91, พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, 157 ทวิ และพักใช้ใบอนุญาตขับขี่มีกำหนดไม่น้อยกว่า 6 เดือน หรือเพิกถอนใบขับขี่ของจำเลย

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91, จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน ความผิดฐานอื่นและคำขออื่นให้ยก

โจทก์อุทธรณ์ขอให้สั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของจำเลย

จำเลยอุทธรณ์ขอให้รอการลงโทษ

ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน

จำเลยฎีกา โดยพิพากษาซึ่งพิจารณาลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “มีปัญหาคือวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าสมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า แม้การที่จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนขณะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ขับรถจะถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง แต่รถยนต์ที่จำเลยขับขณะถูกจับกุมดำเนินคดีนี้เป็นเพียงรถยนต์

กระบะ มิใช่รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่หรือรถยนต์ โดยสาร หากมีความเสียหายเกิดขึ้นโดยปกติ ย่อมรุนแรงน้อยกว่ารถยนต์ประเภท ดังกล่าว ประกอบกับไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นควรให้โอกาส จำเลยเพื่อกลับประพฤติตนเป็นพลเมืองดี โดยรอกการลงโทษจำคุกและกำหนดเงื่อนไข เพื่อคุมความประพฤติไว้ และเพื่อให้จำเลยหลายจำจึงให้ลงโทษปรับจำเลยอีกสถานหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลย 40,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงปรับ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้ 3 ปี และคุมความประพฤติจำเลยไว้ 2 ปี นับแต่วันที่ ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงาน คุมประพฤติปีละ 3 ครั้ง ตามเงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติ เห็นสมควร ห้ามจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกชนิด ให้จำเลยละเว้นการ ประพฤติใดอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดในทำนองเดียวกันอีก กับให้จำเลย กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและ จำเลยเห็นสมควรมีกำหนด 30 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากนี้ แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

กมล เพียรพิทักษ์

สมชาย พงษ์ธา

สุรศักดิ์ กาญจนวิทย์

ภาคผนวก ข
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3442/2535

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3442/2535

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดสระบุรี	โจทก์
		นายนอง เต่าทอง	จำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56, 72

ผู้เสียหายได้ชี้หน้าค่าจำเลยว่า “ไอ้สัตว์ไอ้หน้าหัวควยมึงมาเดินบนถนนกูทำไม กูบอกหลายครั้งแล้ว” ทั้งภรรยาผู้เสียหายก็ค่าจำเลยว่า “หน้ามึงหน้าด้าน หน้าเหมือนสันติน” คำค่าว่าของผู้เสียหายและภรรยาดังกล่าวนี้เป็นคำหยาบคายเท่านั้น ไม่เป็นการข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุที่ไม่เป็นกรรม จำเลยโกรธแค้นจึงทำร้ายผู้เสียหายไม่ใช่เป็นการบันดาลโทสะตาม ป.อ. มาตรา 72 จำเลยใช้จอบซึ่งมีใบจอบยาว 8 นิ้ว กว้างฝ่ามือเศษ ด้ามยาว 1 เมตรเศษ ซึ่งเป็นอาวุธอันตรายฟันผู้เสียหายอย่างแรง จนเป็นเหตุให้แขนซ้ายหักเป็นอันตรายแก่ร่างกายสาหัส ไม่มีเหตุที่ควรรอการลงโทษ

โจทก์ฟ้องว่าขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 และริบจอบของกลาง

จำเลยให้การว่า จำเลยทำร้ายผู้เสียหายเพราะบันดาลโทสะ มิได้มีเจตนาฆ่า ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 ประกอบมาตรา 72 จำคุกจำเลย 1 ปี ยกฟ้องฐานพยายามฆ่า จอบของกลางเป็นของกลางเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำผิดให้ริบ

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษตามฟ้อง
จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษ
ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 297 จำคุก 3 ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาล ชั้นต้น

จำเลยฎีกา
ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “ข้อเท็จจริงยุติได้ตามที่โจทก์จำเลยนำสืบรับกันว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุจำเลยได้ใช้จอบทำร้ายผู้เสียหายจนได้รับอันตราย สาหัสตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ทำฟ้องจริง มีปัญหาที่จะต้อง วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยได้กระทำผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย จนเป็นให้ได้รับอันตรายสาหัสโดยบันดาลโทสะหรือไม่... เห็นว่า ตาม

ทาง นำสืบของโจทก์ จำเลยไม่ได้พุดจาโต้เถียงกับผู้เสียหาย เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุจำเลย ก็ใช้จอบฟัน ผู้เสียหายนั้น ไม่น่าเชื่อเพราะตามคำเบิกความของผู้เสียหาย บ้าน ของจำเลยอยู่ห่างที่เกิดเหตุ 120 เมตร ขณะที่ผู้เสียหายพุดจาโต้เถียงกับนาย สำเร็จบุตรจำเลยอยู่นั้น ไม่ปรากฏว่าพุดจាកันธรรมดา หรือพุดด้วยเสียงดัง เชื่อว่าจำเลยไม่ได้ยินเสียงที่ผู้เสียหายและนายสำเร็จโต้เถียงกัน จึงไม่มีเหตุที่ จำเลย จะแบกจอบมาเพื่อทำร้ายผู้เสียหาย ข้อเท็จจริงน่าเชื่อตามที่จำเลยนำสืบว่า จำเลย ได้นำจอบ และพลั่ว ไปที่เกิดเหตุก่อนที่ผู้เสียหายไปถึงเพื่อช่วยขุดดินยกรถยนต์ ของนายณรงค์ สิงห์คำ จำเลย ได้พุดจาโต้เถียงกับผู้เสียหาย ซึ่งนอกจำเลย อ้างตนเองเป็นพยานแล้ว ยังมีนางสายสมรและนาย ณรงค์ สิงห์คำ เบิกความ สนับสนุนอีกด้วย นายณรงค์เป็นพยานคนกลางไม่เป็นญาติกับฝ่ายหนึ่งฝ่าย ใด เชื่อว่าเบิกตามความไปตามความจริง จึงน่าเชื่อถือกว่าพยาน โจทก์ นายณรงค์ เบิก ความว่า ผู้เสียหายได้ชี้หน้าด่าจำเลยว่า “ไอ้สัตว์ไอ้หน้าหัวควยมึงมาเดินบนถนนกูทำไม กูบอกหลายครั้ง แล้ว” จำเลยบอกว่า “ถนนนี้ทำให้คนเดินหรือหมาเดิน ไม่ใช่รถของกูจะมาช่วยเขา” ภรรยาผู้เสียหาย ว่า “หน้ามึงด้าน หน้าเหมือนสันติน” เห็นว่า คำด่าว่าของผู้เสียหายและภรรยาเป็นคำหยาบคาย เท่านั้น ไม่เป็นการข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุที่ไม่เป็นกรรม จำเลยมีความโกรธแค้นผู้เสียหายจึง ได้ทำร้ายผู้เสียหาย ไม่ใช่เป็นการบันดาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 จำเลยฎีกาอีก ประการหนึ่งว่า ให้พิพากษาลงโทษจำเลยในสถานเบา โดยพิพากษาการลงโทษจำเลยนั้น เห็นว่า จำเลยใช้จอบซึ่งมีใบจอบยาว 8 นิ้ว กว้างฝ่ามือเศษ ค้ำยาว 1 เมตรเศษ ซึ่งเป็นอาวุธอันตรายฟัน ผู้เสียหายอย่างแรง จนเป็นเหตุให้แขนซ้ายหัก เป็นอันตรายแก่ร่างกายสาหัสไม่มีเหตุที่ควรระอการ ลงโทษ ที่ศาลอุทธรณ์ใช้ดุลยพินิจกำหนดโทษจำคุกจำเลยไว้ 3 ปี เหมาะสมแก่ รูปคดีแล้ว แต่ เนื่องจากในชั้นสอบสวนและในชั้นพิจารณาจำเลยให้การรับสารภาพ ว่าได้กระทำความผิดฐานทำร้าย ร่างกายผู้เสียหายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส อัน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี มีเหตุ บรรเทาโทษแต่ศาลอุทธรณ์ยังไม่ได้ลดโทษ ให้จำเลย ศาลฎีกาเห็นควรลดโทษให้”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 78 คงจคุกจำเลยไว้ 2 ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์

สมปอง เสนเนียม

อัมพร เชนศิริ

วิฑูรย์ สุทธิประภา